

HECE TAŞLARI

aylık şiir dergisi

- ◆ Metin Özarslan ◆ Fatih Okumuş ◆ Mustafa Pınarbaş
◆ Cumali Ünalı Hasannebiolu ◆ Döde Şamsir ◆ Cəmil Əkbər ◆ Mehmet Güneş
◆ Mustafa Ayvalı ◆ Tayyib Atmaca ◆ Cemal Divani ◆ Ali Rıza Güneş
◆ Ali Daşgın ◆ Besti Berdeli ◆ Ertan Özdemir ◆ Aşık Medeni Karataş
◆ Hasan Nalçacı ◆ Ali İhsan Kekeç ◆ Vaqif Osmanov ◆ Ahmet Erener
◆ Ömer Ekinci Micingirt ◆ Rövsən Xasayovlu ◆ Ahmet Arslan
◆ Ali Rıza Malkoç ◆ Yetik Ozan

Muhtaç Değil Şükür Kimse Kimseye

Başkasının ağzı ile konuştuk, kendi aklımızda kiracı olduk, bütçemize uygun muhavazakar, otellerde yerimizi ayırttık, alkol yok çok şükür diskoda barda, yasak değil elbet eğlenmek gülmek, neşemize biraz neşe katalım, biz de eller gibi sitres atalım, bu fırsat bir daha ele mi geçer, devlet denizinin sahillerinde, haşemayı giyip spor yapalım, kazancını kim yanında götürdü, yalancı dünyadan bir yer kapalım.

Mevkilere makamlara gelince, kalbimizin kulağını tıkadık, güneş gözlüğüyle baktık gözlere, kimseyi yüzünden okuyamadık, kuşlar ürktü avcumuzu açınca, yetimi mazlumu tanımaz olduk, verirken kibrimiz tavana vurdu, alırken yüzümüz hiç kı-zarmadı, keser gibi kendimize yonttukça, göbeğimiz dizimize yaklaştı, sayısı çoğaldı putlarımızın, hangisine secde etsek her akşam, öbürü sabaha yüz azdırıyor.

Derdimizi sevip ne yapacağız, herkes birbirinin etini yiyor, yedikçe semirdik birbirimizi, dünyayı kurtarmak bize mi düştü, elimize fırsat bir daha geçmez, yiye-lim içelim keyif çatalım, her hafta başka bir şehre uçalım, sabah kahvaltısı mesela van'da, öğlen yemeğinde antep yapalım, akşama boğazda balık yiyelim, berat kan-dilinde edirne yapıp, vaaz dinleyelim selimiye'de, verdiği nimette şükür diyelim.

Napolyon buşuna para dememiş, yanlış anladıysam berat düzeltsin, eskidenmiş ekmek arası köfte, çok oldu açalı maymun gözünü, baldırı çıplaklar başka ülkede, göbeğini kaşır komşularımız, mutfağında güzel aşçıları var, gece gündüz kapısında güvenlik, özel okullarda tüm çocukları, yüksek tahsilini paris'te yapar, her çocuğun ayrı arabası var, itiş tikiş gitmez metrobüslerde, muhtaç değil şükür kimse kimseye.

Tayyib Atmaca

hece taşları aylık şiir dergisi ◆ **yayın yönetmeni tayyib atmaca**

son okuma metin özarслан ◆ **kapak fotoğrafı durmuş öztürk**

yazışma haydar bey mh. 32077 sk. armada 2 d 6 onikişubat kahramanmaraş

0535 391 92 50 hecetaslaridergisi@gmail.com

51 sayı 15 mayıs 2019 issn 2149-4509. (e-dergi)

İzlençe

◆Metin Özarıslan

Kapattım gözümü ışığa renge
Beyhude aradım seni her yokta
Gördüğüm ne varsa bir kara nokta
Belki de böyledir bu meşum denge
Bilmem hikâyende sen misin Leyla

En uzun gecenin koynunda bodur
Bir ağaç misali rüzgâr dinledim
O esti savurdu bense inledim
Bir sendin ruhumda bildiğim odur
Sen misin Mecnun'u düşüren çöle

Güneşin şavkıyla sararken yeri
Serin sabahları kucaklayan yaz
Yakıyor tenimi gizli bir ayaz
Ak güvercinleri boz serçeleri
Döküyor uykusuz caddeye yola

Ruhum bin türlü hafakan besler
Dermanı içimde yara bilmişim
Kısık çığlıklarda karar kılmışım
Bir gün patlayacak marazi sesler
Vaveyla üstüne yine vaveyla

[yirmiüçüncü saat]

Ölüm Gazeli

◆ Fatih Okumuş

1.
ölümü gelin gibi bağına bastın gülüm
yanına sevgili gibi usulca geldi ölüm

ölüme hayat verdi onu kucaklayışın
uğruna derde düştü divâne oldu ölüm

bir ömür özleminle yandı kavruldu inan
seni tam bulduğunda elinden saldı ölüm

bilmem ki kaçınıcı kez miraca yükselirken
üzerine bastığın küçük bir daldı ölüm

eğildi eğildi sanki yerlere değdi
peşinden yüzyıllarca uykuya daldı ölüm

uyanınca anladı ne çabuk gittiğini
hasretini tadınca kendini bildi ölüm

geçiyorken başını okşayınca sevindi
gidince hem yetim hem öksüz kaldı ölüm

senden sonra ölüme dünya bir zindan oldu
başını rast geldiği aşığa çaldı ölüm

2.
sevgili ölüm bile sana öyle yakıştı
öyle doğal ki sanki bir gül şuranda ölüm

ölüm hiç gülmemişti seni görene kadar
bir kez senin oldu ya sarhoş şu anda ölüm

kimseye senin kadar sevinerek gitmedi
ebediyyen kaybetti seni bir anda ölüm

sen “övülmüş makam” a adım adım yürürken
rüzgâr gibi savuştun öldü arkanda ölüm

diyorlar ki sevgili kapıya gelmiş ölüm
bilmem ki ben nerdeyim hani ne yanda ölüm

yanına sevgili gibi usulca geldi ölüm
ölümü gelin gibi bağına bastın gülüm

Farkında Olmazdın

◆ Mustafa Pınarbaşı

ne bir ışık yanar, ne de bir yıldız
sen giderdin, uzak, yakın demeden
mevsim durup durup kışa da dönse
bulutlar yırtılsa bakışlarımda
farkında olmazdın ağladığımın

çiçekler çırpınmaz ölürken bile
uğultusuz suya benzerler en çok
bir gözüm rıhtımda beklerdi seni
bir gözüm, güneşin battığı yerde
farkında olmazdın ağladığımın

bazen bir kuş gibi konuverirdim
penceren bir susku içinde saklı
gözlerin gözümden kopan bir gölge
ellerin görürdü ruhun duyardı
farkında olmazdın ağladığımın

taşa dokunurdum, suya, toprağa
bedenim hafifler, kanım donardı
bir ölmek çarpardı can kafesime
sen giderdin, peşin sıra yıllarım
farkında olmazdın ağladığımın

Şiir Üzerine Konuşmalar/13 Kültür Birikiminin Turizm Değerlerine Dönüştürülmesi*

◆ Cumali Ünalı Hasannebioğlu

Bugün, burada konuşmayı umduğum şey, çok eski olan, insan hayatıyla da at başı yürüyen bir kavramı, “kültür”ü, çok yeni bir biçimde, üstelik çağımızın değerlerine uygun bir dirilikte, Malatya’ya uyarlayarak, sunmaya çalışmaktır.

Nereden başlamamız gerekiyor?

İlk buğday tarımının, İzollu Caferhöyük’teki kalıntılarından hareket edersek bir yere ulaşırız. Kültür kelimesinin, tüm dünya dillerinde karşılığına, “ekin”e ulaşırız. Demek ki, insan hayatının medenileşmesi, kültürle ilişkisine bağlı.

İkinci durağımız, Yazıhan Buzluk/Ansır mağaraları... Buradaki resimlerine göre, İzollu’da, Fırat’ın sonsuz bereketiyle karnını doyuran Malatya’lı, kapalı bir yerleşime geçmiş; mağaraya ve o mağaranın duvarlarına kendini ifade ettiği resimler yapmış. Kim bilir, insan hayatının iki evresinde, aşkta ve ölümden neler hissetti? Kendini nasıl ifâde etti? Şiir mi söyledi, türkü mü yaktı, sessizce bir kenarda oturdu mu?

Bence, Malatya kültüründe en önemli, en dikkate değer bölüm, Hitit medeniyeti ve bu dönemde yaşayan insanların, bireyi öne çıkaran yasalar yaparak, bugün bile dünyada saygı uyandıran bir adalet sistemini ortaya koymalarıdır.

Metalden yapılma silah kullanmaları da önemlidir, dünyada, ilk kez en uzun kılıcı kullanmalarının bir anlamı, mutlaka vardır düşünenler için; ama asıl önemli olan uluslararası ticareti düzenleyen, yarısı koparılmış kil mühürlerdir. Bununla, devletten devlete bir gücün güvencesini, ticaret yapan sermaye sahibine hissettirmektedirler.

İddia o ki, dünyanın ilk “bürokratik devleti”, Malatya’da, Aslantepede, o dönem yaşayan Malatyalılarca kurulmuştur. Bu, insanı nasıl heyecandıran bir değerdir. Bir şehir düşünün ki; dünyada tek olma, ilk olma özelliği taşıyor ve bu şehir de, bizim doğduğumuz, yaşadığımız, ona aidiyet duyduğumuz şehirdir; Malatya’dır. Bürokratik bir devlet kurmak ve bununla da dünyada ilk olmak, adına medeniyet dediğimiz oluşumun ilk kez gündeme gelme iddiasını da taşır.

Aslında burada bir parantez açıp, “pağa”ya gelmek istiyorum. Pağa’yı hepimiz bilirsiniz. Eskiden beri, özellikle de bağ köyleri denilen, Dermesuyu altında bahçe tarımı yapılan köylerde, eski bahçelerde hâlâ kullanılmaktadır. Beş seyrek dişli bir tarak düşünün, bu pağanın anahtarıdır. Üzerinde diller olan bir sistem, pağayı kitlemekte ve mal sahibinden başkasının girişini önlemektedir.

Bu nedir?

Bu mülkiyettir, bu emeğin teminat altına alınmasıdır, bu ad koymadır.

Malatyalı değerli araştırmacı Hüseyin Şahin, yıllar önce okuyup hayran kaldığım, pağanın geçmişini 6000 yıl geriye taşıyan önemli araştırmasında, işte buna dikkatimizi çekmektedir; mülkiyetin teminat altına alınması hadisesine.

Çünkü, pağa emektir, pağa ilerleme arzusudur, pağa emeğin devletçe korunması, sahibince de gözetilmesidir: Tek kelimeyle pağa, medeniyettir.

MÖ 8000’li yıllara kadar, yani 10 000 yıl öncesine giden Fırat kıyısı tarımı, önce Fırat’ın taşıdığı mineral maddelerce zengin alüvyonlarda buğday tarımı yapmış, zayıflayan toprağı gübreyle güçlendirmek için hayvan ehlileştirmiş, bunları korumak için de kapalı mekânlara geçmiş, bir site devleti oluşturmuştur.

Bunun ardından adaletin sağlanması ve yasalar, bürokratik devlet düzeni, ticaret ve bütün bu sistemin korunması için silahlı kuvvetlere dayanmaktadır. Aslantepede site devletinin, bazı şeyleri,-mesela en uzun metal kılıcı- dünyada ilk kez kullanıyor olması, onu, Mezopotamya da dâhil, tüm dünyaya üstün kılmaktadır. Nasıl ki günümüzde silah teknolojisini dikkatle takip ediyorsak, o günlerde de Malatya ve Malatyalıların, bariz bir üstünlüğü söz konusudur silah önceliğinde.

Aslantepede’yi ortaya çıkaran ekibin bir iddiası da, günümüzden 5000-5500 yıl önce kerpicing, toprağın bu mükemmellikte bir inşaat malzemesi olarak kullanımındaki olağanüstü üstünlüktür. Ayrıca Aslantepede’nin mimarisine de hayranlık duymamız gerektiğini vurguluyorlar.

Bütün bunlar, o günlerin dünyasında, farklı bir Malatya’ya ve Malatyalı’ya götürür bizi.

Aslantepeden hemen sonra, MS 80'li yıllar. Malatya'nın, kurulu bir kent olarak ilk kez yer değiştirmesi, Roma garnizonunun(Fulmineta Lejyonu) bugünkü Battalgazi'ye, çünkü "aşağı şehir"e kurulmasıyla gerçekleşir. Etrafının surlarla çevrilmesiyle şehir ortaya çıkar. Haliyle, Aslantepede zamanla terk edilir. Metruk bir şehir olur.

Roma Malatya'sı, bireyin önemsendiği kişisel hukukun üstün olması durumundan, devletin önemsendiği başka bir hukuk sistemine geçiştir. Neden? Çünkü; Hitit Devleti yerel, en fazla bölgesel bir egemenlik amaçlıyordu, oysa Roma Devleti emperyaldi, devleti baz alan bir hukuk sistemi esasıyla varlığını sürdürmek zorundaydı.

Roma devletinin ikiye ayrılması(MS 395); Doğu ve Batı Roma, daha sonraları, tarihçiler tarafından Bizans diye adlandırılan Doğu Roma, doğulu halkların karakterini yansıtmıştır devlet düzenine, 1078'e kadar sürdürdüğü hayatıyla.

Bu arada Araplarla Bizanslar arasında el değiştiren gider Malatya. Sınırdan olmanın gerçeği budur ne yazık ki. Bu nedenle büyük acılar çekmiştir Malatyalılar. 656'dan başlayarak Araplar ve Bizansların, Malatya üzerindeki egemenlik mücadelesi başlar.

700'lü yılların sonunda, muhtemelen yeni Müslüman olmuş Kıpçak Türkleri, Arap ordularında profesyonel asker olarak istihdam edilmeye başlar. İşte burası, Malatya için hayatî öneme haiz bir noktadır. Neden?

Malatyalıların olmazsa olmazı, Seyyid Battal Gazi, yerel söyleyişle "Seydi Bettal", işte bu tarihte neşvünema bulmuştur.

Çok sık okuduğum, Türkçenin anıt eserlerinden Battalnâme, bana tarihi öğrettiği gibi, Malatyalıların konuştuğu Türkçenin mükemmelliğinin kaynaklarına da "eletti", ilettiler yani.

Ama asıl, Malatyalı karakterinin ana hatlarını belirledi: Özgüveni yüksek bir birey, fizik olarak çok güçlü, ama bunun yanında "ayyar" denilecek kadar da kurnaz, düzenbaz, bir bakıma siyasetçi. Son derecede güçlü bir örgütçü. Dört dörtlük mükemmel bir insan tipi. İşte Battal Gazi'de müşahhaslaşan ve hâlâ varlığını sürdüren Malatyalı tipi. Hangi etnik gruba mensup olursa olsun, dini, mezhebi, meşrebi ne olursa olsun, Malatyalı, büyük çapta, Battalnâme'de macerası hikâye edilen adamdır. Yiğittir, merttir, emsalsizdir, akranlarına faikiyeti vardır; kimse kusura bakmasın!

Bir orduya bedel bir adamdır.

Bu savaşçı kimliğini, tevazu ile derinleştirir. Din ile evrenselleştirir aynı zamanda zaaflarıyla da insanileştirir. Hâsılı tadına doyum olmaz bir efsane adamla karşı karşıya kalırız ki, Cüneyt Arkın filmlerindeki olağanüstülüklerin az bile olduğunu, hayretle görürüz.

Bu dönemde yaşanmış bir olayı anlatırsam, siz de bana hak vereceksiniz.

Ben bu bilgileri, Bizans Tarihi'ni yazan Sırp Ord. Prof. Dr. Ostrogorsky'den aldım. Levtuçenko'nun Bizans Tarihi'nde de bir bakıma onaylattım.

Olay şu: 800'lü yılların ortaları, Balkanlarda Pavlikyanlar adında, heteredoks bir Hristiyan mezhebinin mensupları yaşamaktadır. Bunlar, muhtemelen Boşnakların atalarıdır. Çok düzgün, ahlâklı, sanatkâr adamlardır. Ortodoks Bizanslardan farklı olarak ikonları ve teslisi reddetmektedirler. Kısacası Bizans'la başları beladadır. Ve Bizans bunlardan on binlercesini bir günde boğarak öldürmektedir. Mecalleri tükenir, bu jenoside dayanacak halleri kalmaz. Yeryüzündeki belli başlı ülkelere name yazıp, sığınma isterler.

Mümkün mü, o günkü Bizans demek, bu günkü Amerika gibi bir şey. Hiç kimse kabul etmez.

Bir tek Malatya Emirliği, kabul eder. Binlerce Pavlikyan Malatya'ya gelir, inançlarını ve kimliklerini koruyarak, 90 sene Malatya'da yaşar, durumu o kadar içselleştirirler ki, Malatya ordusu saflarında Bizans'a karşı çarpışırlar, kendi ülkelerinde durumları düzelince, güçlenince Balkanlar'a dönerler.

Geldiklerinde Pavlikyan olan adları, dönüşlerinde Bogomil olur.

İşte, budur ol hikâyet!

Bu, dünyaya bir insanlık dersidir ve Malatyalılara nasip olmuştur. Zayıfa kol kanat germek, gerekirse o uğurda kendi hayatını ortaya koymak çok değerli bir insanî vasıftır, çok da önemlidir.

Battal Gazi'yi anlatmakla bitmez

İşte bu Eski Malatya, 1837'ye kadar devam eder. 1837'de, kendisi de bir Malatyalı olan (Dedesı, Arapgir'den Kavalâ'ya göç etmiştir) Kavalalı Mehmet Ali Paşa'nın Osmanlı'ya isyanı nedeniyle, gelen ordu Malatya'da kışladığı için, halk yazlıklar şehri demek olan Aspuzu'dan geri dönmez ve orası Malatya olur.

Üç kez, ciddi anlamda yer değiştirmesine rağmen, adını aynen korur. Bu da kişilikli ve dominant biçimde kentsel kimlikli olmasına bağlanabilir.

Bu temel bilgidenden sonra, işte bu kültürel birikimin turizmde bir artı değer olarak ortaya konulmasının nasıl olacağını düşünelim.

İlk önce Malatya, kendi kültürel şahdamarının farkında olmalıdır.

Nedir Malatya'nın kültürel şah damarları?

+ Fırat, Tohma ve Derme üçgenindeki su medeniyetidir.

+ Aslantep'e gömülü olarak duran Hitit uygarlığıdır.

+ Battal Gazi'dir.

+ 1243'ten sonraki Moğol istilasında, tehlikeyi fark edip, bilgisini ve stratejist oluşunu önemsedikleri Süryani Patriğini, şehrin yönetimine getirmelerindeki, öngörü, yansızlık ve akıllılıktır.

+ Bar Hebraeus (Ebu'l Ferec) gibi, dünyanın en önemli tarihçilerinden birini çıkarmış olmalarıdır.

+ Niyazi-i Mısıri gibi bir "isyan ustası"nın doğduğu ve "Barekallah gülsitan-ı bülbülandır Asbuzu / Cenneti tezkir eder âli mekândır Asbuzu" gibi gerçekten doğduğu şehri kavlınce öven bir şiiri söyleyen adamın memleketi olmasıdır.

+ Ermeni halay havasına "Malatya, Malatya bulunmaz eşin" diye söz yazıp, kültürleri usulünce kendi şehrinde birleştiren, tek kimliğe indirgeyen görgü ve akıldır Malatya.

+ Bugün yeryüzünün en büyük türkü medeniyetlerinden sayılan Alevi türkülerinin kaynağı olma vasfını taşımaktadır Malatya. Derviş Muhammed'den Ahmet Aşık'ya, Şah Sultandan Esiri Baba'ya, Sıtkı Baba'ya uzanan bir söz ve ses medeniyetinin adıdır Malatya.

+ 1915 Ermeni olaylarını, 1980 öncesi Alevi Sünni kapışmasını en ağır biçimde yaşadığı halde, keklik gibi kendi kendine menengiç sakızıyla yarasını tedavi edip, Türkiye'nin en önemli barış ve insanlık anıtını oluşturma onurunu taşımaktadır Malatya.

Çünkü; Malatya akıl ve öngörü demektir. Hem Türkiye sosyolojisinin, hem de özellikle Ortadoğu kırılğanlığının ihtiyacı olan şey de bu bir bakıma "yozlaşmadan uzlaşma" kültürüdür.

Gelelim, asıl meseleye...

Asıl mesele, sahip olunan bunca zenginliği bir turizm değerine dönüştürmekteki ustalık; önce Türkiye'nin, sonra dünyanın yaralanmasına ve görüşüne sunmadaki beceride gizlidir.

Bence şehirler genetik miraslarıyla yaşarlar.

Prof. Osman Turan, "Selçuklar döneminde Anadolu'nun en zengin şehri Malatya'ydı" der. Zenginliğin de Tıp ve dokumaya dayandığını söyler.

Bugün de öyle değil mi?

O yüzden, yerel yönetim(belediyeler), merkezi yönetim(vilayet), bilim(üniversite) ve sivil toplum kuruluşları, el ele verip, birbirlerini öncü kılarak ve birbirlerine tabi olarak, Malatya'yı yeniden zengin, değerli, müreffeh, yaşanabilir kültürlü bir şehir haline getirmelidirler.

Bunun yolu nedir?

Bunun yolu, en başta, kendi değerinin farkında olmak ve ona sahip çıkmaktır. Onu daha mükemmele taşımaktır.

**Bu konuşma, 13 Kasım 2015 tarihinde, Malatya Hilton Oteli konferans salonunda, yapılmıştır. Diğer konuşmacı Türkiye Turizm Yatırımcıları Derneği Başkanı (E) Tavit Köletavitoğlu'dur.*

Kimi

◆ Dədə Şəmşir

Namərd sənin qulluğunda qul olar,
Öz işi düzəlib-bitənə kimi.
İrişə-irişə üzünə gülər,
Əli bir tərəfə, çatana kimi.

Dostunu tanımaz nadan, sərsəri,
Bu elin sözüdür nə vaxtdan bəri.
Qoy sellər aparsın nanəcibləri,
Bax dalınca, gözdən itənə kimi.

Xoryadın ox sözü qəlbimə dəydi,
Büküb qamətimi, qəddimi əydi.
Bildirçin də bir ay payızda bəydi,
Darı sünbülünə yetənə kimi.

Şəmşir gərək mərd ocağın qalası,
Hər kəs çəkər öz dilinin bəlası.
Qoy səni şir yesin, şir parçalasın,
Tülkü kölgəsində yatana kimi.

Kimi

◆ Cəmil Əkbər

Könül quşum qoy başına dolansın,
Qayıdıb yanıma gələnə kimi.
Dərman eylə yaralarım sağalsın,
Bağrımın başını dələnə kimi.

İnsafı, vicdanı atandan olma,
Mərdləri namərdə satandan olma,
Yaxşını yamana qatandan olma,
Köç edib dünyadan ölənə kimi.

Əyib vüqarımı bükmək nə lazım?
Könlümün mülkünü sökmək nə lazım?
Gözümün yaşını tökmək nə lazım?
Sonradan vurhavur silənə kimi.

Bağlardan gül-çiçək dərginən mənə,
Dərib dəstə tutub sərginən mənə,
O ilk məhəbbəti verginən mənə,
Onu yüz yerindən bölənə kimi.

Hər yetənə igid demə, nər demə,
Sərraf demə, zərgər demə, zər demə.
Ona-buna böhtan demə, şər demə,
Öyrənib halını bilənə kimi.

Yanımda durmayıb getsən yaxşıdır,
Özgə bir diyarda ötsən yaxşıdır.
Cəmil'in gözündən itsən yaxşıdır,
Yalandan üzümə gülənə kimi.

Ayyıldızlı Bayrağın Mahsun Balası Kerkük

◆ Mehmet Güneş

Iraktan “Eyvâh!” dense,
Hüzünlü bir “Âh!” dense,
Kerkük düşer yâdıma
Yâd ellerde, nedense...

Oy! Bahtı kara Kerkük,
Düştü bir yara Kerkük,
Hicrânı yüreğimde
Asırlık yara Kerkük...

Ayrıyız kaç senedir,
Hasretin hükmü nedir,
Sınırlar boynumuzu
Sıkan bir mengenedir...

Zalim elinde Kerkük,
Hoyrat dilinde Kerkük,
Yarım kalmış sevdâdır
Türkmeneli’nde Kerkük...

Dinmiyor gönül sızım,
Derdimiz büyük bizim,
Herkesin hâmisî var
Neden ben sahipsizim...

Her dem ağlayan Kerkük,
Yürek dağılayan Kerkük,
Üvey evlât değildin
Şimdi ağla, yan Kerkük...

Ağıt saklı sözlerim,
Bulut yüklü gözlerim
Men Kerkük’te yıllardır
Al bayrağı gözlerim...

Sadakatli yâr Kerkük,
Talihsiz diyar Kerkük,
Muhabbetin kalbimde
İnanmazsan, yar Kerkük...

Hep Türk’ü anan gardaş,
Aşk ile yanan gardaş,
Düşlerine kar yağıp
Sıcakta donan gardaş...

Yaralı yaşlı Kerkük,
Çilesi paslı Kerkük,
Sevdâsı tarih boyu
Oğuz’a yaşlı Kerkük...

Gönül dağında hüsrân,
Bağdaş kurmada isyan,
Ankara duy sesimi
Kerkük dünden perişân...

Kalpdeki ülkü Kerkük,
Dildeki türkü Kerkük,
Bağrına taş basar da
Terk etmez Türk’ü Kerkük...

Umduğün destek kimden,
Utanırım kendimden,
Gölge vermeyen dağın
Hüznü çıkmaz içimden...

Yan, için için Kerkük,
Yalnızsın niçin Kerkük,
Her an kara yazının
Derdi kim için Kerkük...

Hükmederse haksızlar,
Göz ağlar, vicdan sızlar,
Türk’ü yok etmek ister
Kerkük’te vicdansızlar...

Kefen biçilen Kerkük,
Kanı içilen Kerkük,
İblis’in tezgâhında
Dörde biçilen Kerkük...

Dilsiz, sağır, kör dünya,
Mazluma nankör dünya,
“Mum kimin yanar Kerkük”
Türke bakar-kör dünya...

Civan yatağı Kerkük,
Yârân otağı Kerkük,
“Özüm özüne gurban”
Vatan toprağı Kerkük...

Baharda geldi hazan,
Tekrar kuruldu mîzan,
Vakit, karar vaktidir
Bıçak sırtında zaman...

Yetim kalan yer Kerkük,
‘Yardıma gel!’ der Kerkük,
Başkent ağyâr elinde
Bu dert beni yer Kerkük...

Kerkük zulüm çarkında,
Kılıç paslanır kında,
Kerkük tarumâr olur
Korkarım çok yakında...

Türkmen kal’ası Kerkük,
Türk’ün sılası Kerkük,
Ay-yıldızlı bayrağın
Mahzun balası Kerkük...

Edebiyatın insani değerlerin en önemlilerinden biri ve yaşamsal bir gereklilik olduğunun bilincinde miyiz?

Edebiyat: Arapça “edep” sözcüğünden türetilen bir kavramdır. Yaşamla ilgili her şey edebiyatın konusunu oluşturur. Kısaca, insanı konu alır. Hayatın iniş çıkışlarında edebiyat bir soluklanma alanıdır. Elbette duygu, düşünce ve özlemlerimizi dil aracılığıyla estetik ölçüler içinde etkili bir biçimde anlatmalıyız ki edebi eser kimliğini kazansın.

Edebiyat sorgular, düşündürür, insan kişiliğinin ve doğasının bağımsızlık duygusunu yüceltir. Hayatın aynasıdır. İnsandan aldığımız değerleri farklı görüşlerle harmanlayıp yoğurarak yine insana sunmaktayız.

“Sanat, toplumsal bir çabadır; toplumdan gelir, topluma döner. Fakat gelenle giden aynı şey değildir.” [Atilla İlhan].

Dergiler, sanatın ve özgürlüğün kapısını aralar.

Sanatsal etkinlik özgürleşme bilincidir. İnsanın evreni anlayabilme ve yorumlayabilme çabasıdır. Bilinçli olarak hareket edebildiğimiz ölçüde özgürüz. Bilinçli hareket etmenin en önemli yolu da kitap okumaktan geçer. Okuyan insanın iç dinamikleri harekete geçmiştir artık. Merak eder, sorgular, eleştirir ve daha fazla düşünür. Farkındalığı artar.

Rahmetli babam hiç okula gitmemiş, okuma-yazmayı biraz askerde, en çok da kendi kendine öğrenmiş bir değerdi. İş çıkışı her akşam eve geldiğinde gözlüklerini takar, Safahat, Mesnevi veya ilmihallerden beş-on sayfa okur istirahate çekilirdi. Onun neden ağırbaşlı, ciddi ve sözü dinlenir birisi olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum.

Hayata, edibe ve edebiyata dair ne zaman bir eleştiri yapsam, beni dama değil, bodruma sürgün ediyorlar. Güneşi göremesem de karanlığı iyi tanırım.

Allah vergisi yetenekle birlikte güzel eserler meydana getirebilmek için, iyi bir donanıma sahip olmanız gerekir. Bedeli ödenmemiş her şey ciddiyetten uzaktır. Günümüzde şiirler, maalesef tek kullanımlık giysilerin satıldığı “pırtı” pazarına düştü. Şiir yazmak ciddi bir iştir. Cesaret ister, engin bir dünya ister. Eğer ki mayanızda şiir libası yoksa hiçbir terzi size elbise dikemez. Endemik bir çiçek gibi tarzı olmalı şairin. Okuyucunun “yalandan” bir okudum demeyeceği eserler icra edebilmeli.

Bakın! “Ben de edebiyat dünyasında varım” diye vezni tutturmak için kelimelerin eğip büküldüğü, ne dediği anlaşılmayan şiirlerin yer aldığı, sadece kapağı beğenilen kitaplar yayımlayıp kendini kandırmalı “şayir”...

El cevap:

Kendi iç dünyamızı ve dünyaya bakış açımızı kelimelerle anlatmanın yegâne yoludur edebiyat. Bilinçli hayatımızı kaleme alma sanatıdır. Çalıp çırpmadan, kelimeleri kırıp dökmeden...

Edebiyat ve sanata kan katımını ve kan akışını edebiyat dergileri sağlar. Yazarlığın “şair-yazar, eleştirme vs.” gerçek okulu, farklı görüşlerin dile geldiği edebiyat dergileridir.

Usta şair ve yazarların geçmişlerine bir göz attığımızda köklü dergi geçmişlerinin olduğunu görürüz. Yıllar öncesinde, bir dergi veya yerel gazetede ilk şiirim yayımlandığını gördüğümde o mecmuaya ne denli coşku ve sevgiyle sarıldığımı kendimden bilirim. İlk aşk gibidir. Geçmiş yıllarda yayımlanmış saman kâğıttan siyah beyaz bir dergi elime geçtiğinde, kokusunu içime çeker, şair ve yazarların o döneme tanıklık eden satır aralarında gezinmeye başlarım.

Fazıl Hüsnü Dağlarca'nın “Sanat bir saat gibi içinde bulunduğumuz zamanı, bir pusula gibi gideceğimiz yönü göstermelidir.” sözüne ehemmiyet vermeliyiz.

Biz kalem ehli şair ve yazarlar gönül insanıyızdır. Genelde, Hâkk vaki olduktan sonra yâd edilimiz. Paralı değil, pahalı ve hasadını çok geç elde ettiğimiz bir gönül yatırımdır bizimkisi.

Her mevsim bir dönüm noktasıdır. Verdiğimiz karanlığa karşı bir mücadeledir.

“Bir ülkede akıl ve sanattan çok, servete değer verilirse, bilinmelidir ki orada keseler şişmiş, kafalar boşalmıştır.” [H. Friedrich].

Hayat okudukça, düşündükçe, sorguladıkça anlamlıdır. Hayatı ciddiye almak gerekir. Zaman avuçlarımızdan kayıp gidiyor. Düşlerimiz, özlemlerimiz var bizim. Ne yazık ki keşkelerimiz de var bizim. Yerçekimine engel olamıyoruz. Bir asaya tutunmadan önce gelecek nesillere güzel eserler bırakmalıyız. Yazılar var olduğumuz mekânın belleği, zamanın tanığıdır.

Yaşama anlam vermek, anlamak ve paylaşarak hareket etme isteğimiz, milyonlarca yıl önce ayağa kalkmamız ile doğmuştur. Şiirler, nesirler bizlerin iç dünyasının yansımalarıdır. Farklı iklimlerin, farklı memleketlerin keşfine, kısaca alışlagelenin dışına çıkarız edebiyatla. Bu bir yaşam kültürüdür.

Yazı, nesilleri gelecek nesillere taşıyan en büyük icattır. Dili kullanmanın en güzel yolu da edebiyattan geçer. Edebiyatın temeli de edebe dayanır. Ve özgür insanların işidir.

Duygu yoğunluğu yaşadığımız anlarda not almadıklarımız, ihtiyaç anında en çok aradıklarımızdır. Ne yazarsak yazalım okurun anladığı kadarızdır.

Hayatımız mıdır akan, köprülerin altından?

Köprü denildiğinde; nehir ve vadi gibi geçilmesi güç engellerin iki kıyısını bağlayarak “Ahşap, çelik, beton, kemer vs.” hayatımızı kolaylaştıran bir yapı akla gelebilir. Ancak gerçek anlamı dışında, “köprü” kelimesinin yaşadığımız hayata dair deyim ve atasözlerimizde de önemli bir yer tuttuğu malumdur.

Köprüler kurmak yerine, an gelir köprüleri atarız. Köprüleri atmak yerine, kurmayı düşünseydik iki yakamız bir araya gelir miydi? Bazen köprülerin başını tutmak için köprüden geçinceye kadar sahte role soyunanlar, doğru söyleyenleri onuncu köyden de kovmuştur.

Gençlik çiy tanesi gibidir. Gün gelir de asayı elimize aldığımızda uzun süredir görmediğimiz, susuz çaya kurulmayan bir dostluğun oluşturduğu kardeşimizle karşılaştığımızda; geriye bir göz atmak gibi bir düşünce hâsıl olursa, köprülerin altından çok sular aktığını fark ederiz. Hayat su gibidir. Denize ulaşmaya kadar çok şeyler alır götürür bizlerden. O derya ki, ulvidir. Köprülerin altından akan bir nehir ki; düşlerimiz, umutlarımız ve bazen de acı, keder ve pişmanlıklarımız akar gider...

Köprüler ki iki geçeli.

Köprünün altından sadece sular mı akar? Teşbihinden kasıt, ömrümüzün Sevgiliye doğru aktığıdır.

Fuzûli Su Kasidesindeki bir beytinde der ki:

“Hâk-i pâyine yetem der ömürlerdir muttasıl

Başını taştan taşa urup gezer âvâre su”

“Su, ayağının toprağına ulaşayım diye başını taştan taşa vurarak ömürler boyu, durmaksızın başıboş gezer.”

“Bir insanı sevmekle başlar her şey.” der Sait Faik.

Bizler, okuyucuya yeni bir dünya sunmuyoruz. Var olan dünyamızda bilinenin bilinmeyen yönlerini şair ve yazar gözüyle gün ışığına çıkarma çabası içindeyiz. Kısaca demek gerekirse, görünenin öte yüzünün “mavera” fotoğrafını çekiyoruz. Bu resmi kaleme alırken eşyanın hikmetine de ruhumuzu kotarıyoruz. Usta Şair Sezai Karakoç’un şiir hakkındaki düşüncesini incelersek ne demek istediğimi daha iyi anlatmış olacağım. “Unutmayalım ki, şiir, alnı vahiy ve kıyamet günü ürpertisiyle aşılı hikmetten yanadır: Şeytanın dil sürçmesi değildir şiir; o, özgürlüğü sever; ama bu özgürlük, iğvanın ve iğfalin özgürlüğü değildir.”

Edebiyat kimsenin sormaya cesaret edemediği soruları sorar. Biz şair ve yazarlar, arayış içine girdiğimizde farklı tatlarda bulduğumuz cevapları kırıntıları toplar gibi toplar, okuyucuya darası alınmış sözcüklerle açıklamaya çalışırız.

Gam çekmeye aşına olan insan mutluluktan korkar mı? Sanırım korkar. Elbet şairlerden bahsediyorum. Kıyafetlerimiz aynı gibi görünse de iç dünyamız farklıdır. Günümüz hazırıcı ve tüketici dünyasında “mâkber” olmaya yüz tutmuş sözleri ölümsüz kılmaya çalışıyoruz. Nimet olarak bilip, bir kırıntısını dahi ziyan etmeden yediğimiz ekmeğimiz gibi sözcükleri de ziyan etmemeliyiz.

Son yirmi yılda teknolojiye yaşanan baş döndürücü gelişmeler insan hayatında önemli değişikliklere yol açtı. Bilgisayar kullanımının hızla artmasıyla, dünya dijital bir hal almaya başladı. Günlük hayatımızda olan-biten her şey sosyal medya aracılığıyla paylaşılır hale geldi. Nerdeyse mahremiyetimizin bile kalmadığından söz edebiliriz. Mobil ekosisteminde dağın yüksekliğinin ne kadar olduğunu bilemediğimiz için kartopu misali yuvarlanan sanal hayatın da ne kadar büyüyeceğini tahmin bile edemeyiz.

Teknolojik gelişmeler nedeniyle bilgiye ve somut verilere kolay ulaşılır oldu. Bu nedendir ki mistik ve romantik eserlere ilginin azaldığı günümüz dünyasında edebi eserler üretmek de cesaret ister.

Böyle bir ortamda; şair ve yazarlar edebiyat dünyasının sessiz alanına nasıl girebilirler dersiniz. O şiirlerin hayatını nasıl yaşayabilirler. Artık şiirin ayak seslerini televizyon ya da bilgisayar ekranında seyrettiğimiz filmlerde duyduğumuz rüzgâr, kuş ve deniz efektlerinden mi tanıyacağız. Yoksa kendimizi “ilkçağ”lı gibi mi hayal edip, kalemi elimize alacağız. Günümüz dijital âleminde mürekkep kokulu kâğıtların yerini kulağımızı tırmalayan klavye tıkırtıları almışken, kalemi nereden bulacağız. Ayağımız toprağa değmeden, ellerimizle bir şeyler tutup koklamadan neyi hayal edip kime yazacağız. Somut bir yaşantı olmadan, hangi kırıntıları toparlayıp edebiyat dünyasına kazandıracaktır.

Benim yaşımda olanlar yani seksen kuşağı; teknolojinin bu denli hızlı gelişmesine tanıklık ederken felekleri şaşsa da sanal âlemin bireyselleştirerek yalnızlaştırdığı günümüz gençliğinin yanında çok şanslı oldukları düşüncesindeyim. Çünkü onlar, köyün tozlu yollarında kağıyla yük taşırken, doğayla baş başa yoksul ama mutlu, samimi, özgür, hayal dünyası sınırsız, günübürlük değil, ömürlük sevdalar yaşadılar.

O, uzun ve onmaz düşlerimizin sınırlandığını fark ettiğimizde umarım geç kalmış olmayız.

“Kitap fazla ciddi, gazete fazla sorumsuz. Dergi hür tefekkürün kalesi. Belki serseri ama taze ve sıcak bir tefekkür. Kitap, çok defa tek insanın eseri, tek düşüncenin yankısı; dergi bir zekâlar topluluğunun. Bir neslin vasiyetnâmesidir dergi, vasiyetnâmesi, daha doğrusu mesajı. Kapanan her dergi, kaybedilen bir savaş, hezîmet veya intihar.” [Cemil Meriç]

Yazılı eserler kişi ve milletlerin hafızalarıdır. Bu günü anlayabilmek geçmişi iyi ve doğru olarak bilmek ve değerlendirmekle mümkün olur. Çağ açıp çağ kapatan bir kültürün ve milletin mirasçıları olarak birikimlerimizi geleceğe aktarmanın yaşadığımız bilgi çağında çok önemli olduğunu düşünüyorum. Bir dergiyi hayata geçirmek demek çile elbisesini giymeyi göze almak demektir.

İnsanın âlemi anlayabilme çabasının ve yorumlayabilme yeteneğinin estetik boyutu olan sanatsal etkinlik, aynı zamanda özgürleşme bilincidir. İnsan evreni anlayabildiği ve evrenin içinde bilinçli olarak hareket edebildiği kadar özgürdür.

Bizler yüreğimizdeki aşkı mırıldanmıyor, insanlarla paylaşıyoruz.

Pervanenin tutkusu ışık sevdasındandır. Ferhat'ta Şirin özlemi, çölde su hasreti aşk sevdasındandır. Al yıldızlı bayrak altında toplanmak vatan ve millet sevdasındandır.

Derdimiz insan ve edebiyattır. Nerde bir edebiyat sesi varsa biz oradayız.

Her daim, edebiyat kubbesi altında gökkuşağının renklerini giyinip şiir ve yazılarımızla yüreklerimizi parlattık. Uzak şehirlerin havasını koklayıp, iliklerimize kadar çektik. Edebiyat ve edip ruhuyla kapılarını çalıp, gönülden, gönüllere akıl kâsesinde demlenen bir yudum çay sunduk insanlar için diye...

Eleştiri, beğeni ya da yadsımak gibi kavramlar bizleri daha iyiyi bulma çabasına sevk edecektir.

Yazacak bir şey mi kaldı diye düşünerek ruhsuz ve amaçsız ne dediği anlaşılmaz, kavram karmaşalarıyla dolu eserlerin cirit attığı zamanımızda ölü çocuklar doğurmama gayretinde olmalıyız. Bence yaratıcılık; şair ya da yazarın alt yapısındaki zenginliği kullanarak iç sesini yakalayabilmesi ve dili iyi kullanma becerisine bağlıdır. Alman şair Johannes Becher'e göre, “Yeni sanat, yeni biçimle değil, yeni insanla başlar.” Yaratıcılığın okulu yoktur. Henüz kendi şiirimi yazamadım.

Geleceğe bir not düşebilir miyim bilemiyorum. Bir yerlerde yeni şair ve yazarların yeşerdiğinden de eminim. Çekişmelerin, çekememezliklerin yaşandığı edebiyat dünyasında bizler herkesi kucaklayarak

yolumuza devam etmeliyiz. Boşlukları doldurmaktan ziyade, farklı olma çabasında olmalıyız. Ötelemek, ötekileştirmek gibi insan ruhuna aykırı düşüncelerden kesinlikle kaçınmalı, birleştirici, kaynaştırıcı gibi ulvi bir amaç uğruna çaba harcamalıyız.

Yazı, nesilleri gelecek nesillere taşıyan en büyük icattır. Dili kullanmanın en önemli şekli edebiyattır. Edebiyatın temeli de edebe dayanır.

Eski çağlarda bilimin ve sanatın çok ağır ilerlemesini yazının çok iyi korunamaması yahut gerekli değerin gösterilmeyişine bağlayabiliriz. Günümüzde teknolojinin baş döndüren hızı nedeniyle “baskı, yazım ve iletişim kolaylığı” kısa zamanda daha fazla eserlere imza atabiliriz. Bizi geleceğe taşıyacak olan elbette gerekli ihtimamı göstererek ürettiklerimizdir. Üretmeden tüketmek olmaz. Ancak, görünen o ki okumayı pek de sevmeyen bir millet olarak ürettiğimizden fazlasını tüketiyoruz. Yani az üretiyoruz. Bir soru sormak gerekirse, edebi değeri yüksek kalitede eserler üretilebiliyor mu? Günümüz iletişim çağında bilgi kirliliğinin bu denli yüksek olduğu bir dönemde buna evet demek çok zor gibi görünüyor. Elbette çok güzel eserlerin var olduğu da bir gerçektir. Bunun yanında enflasyonu yüksek, edebiyattan uzak eserlerin cirit attığı bir ortamı da gözden kaçırmamak gerek. Konuya açıklık getirmek ve edebiyatın ne denli önemli olduğunu belirtmek açısından; Benjamin Franklin’in bir sözünü hatırlayalım. “Ölünce unutulmak istemezseniz, ya okumaya değer eser yazın veya yazılmaya değer işler başarın.”

Eh, hâl böyle olunca, haydi sen de kelâm izi düşüreceğin bir kâğıt al eline.

“Sanatlar, hürriyet tarafından emzirilince büyürler.” [Johann C. F. Schiller]

Özgür ve özgün eserlerin mekânıdır edebiyat.

Türk dili ve edebiyatını, örf, adet ve geleneklerini yaşatmak, gelecek nesillere aktarmak ve tarihe ta-nıklık etmek olmalı gayemiz.

Bu nedenledir ki yaşayarak kaleme alınan eserlerin tadı bir başkadır. Güzel olanlar kadar, hayatın acı dolu sayfalarını da sindirmemiz gerekir ki olgunlaşalım. İşte o zaman okur-yaşarız.

Hani “su akar yolunu bulur” deriz ya; nesir ve nazım da kendi yolunu bulur. Yeter ki bizler tükenmeyelim. Edebiyatta yolun sonu yoktur. Biraz yorulsak da satır aralarına gizlenmiş efsunlu sözlerle demlenir, eserler arası diyaloglarda dinleniriz Kısaca, edebi eserlerde kendi mahiyetimizi bir aynaya bakmışçasına görürüz.

Hüznün, bilincin, duygu ve düşüncelerin bunaltıcı zamanlarına tanıklık eden eserlere bir vahadır edebiyat.

Bir milleti millet yapan dil, kültür ve sanat birlikteliğidir.

Milletler zaman zaman toprağını kaybedebilir. Dillerini ve kültürlerini kaybetmediği sürece asla yok olmazlar.

Yunus Emre der ki “Derdi dünya olanın, dünya kadar derdi olur.” Millî kültürümüz, millî kimliğimiz ve millî birliğimiz adına, derdi edebiyat olan edibin ve edebin önünde saygıyla eğiliyor, gönül imbiğinde süzülüp, akıl süzgecinden geçirilen duygu ve düşüncelerin bir başka izdivacında buluşmak üzere hürmetlerimi sunuyorum.

Âşık/Şair Deyişmesi

◆ Âşık Cemâl Divanî

◆ Tayyib Atmaca

Tayyib Atmaca

Biz şiiri gönlümüze yazarız
Âşıklar yaraya mızrap vurmaya
Çok uzasak sekiz karış uzarız
Attığımız taş başımız yarmasa

Âşık Cemâl Divanî

Gülistan bağının çiçeği solmaz
Gecenin yıldızı sabaha kalmaz
Anlıyorum sevmeyenler dost olmaz
Can cananı aramasa sormasa

Âşık Cemâl Divanî

Biz de kayıp olmuş ıssız mezarız
Şairler yerinde rahat durmasa
Belki de şaşarız yoldan azarız
Deli gönül bir dergâha girmese

Tayyib Atmaca

Çiçeğin tozunu rüzgâr savurur
Her fidan zamanla meyveye durur
Yar yarenin yüreğini kavurur
Haramiler yolda tuzak kurmasa

Tayyib Atmaca

Uzak nere yakın nere bilen yok
Gözüm yolda yol ehlinden gelen yok
Söz yetirip asumana salan yok
Canı çıkar yüreğine sarmasa

Âşık Cemâl Divanî

Seven sevdiğine cilve satardı
Muhabbet suyuna şifa katardı
Sevinerek bülbül konar öterdi
Koca bağban ak gülleri dermese

Âşık Cemâl Divanî

Gözlerimden akın eder pınarım
Kökünden kurudu sevda çınarım
Kerem olur sevdasına yanarım
Keşiş baba Aslıhan'ı vermese

Tayyib Atmaca

Aşk ehlinin derdi boyunu aşar
Ummanlarda yüzer çöllerde yaşar
Atmaca aklıyla düz yolda şaşar
Dost gönlüme yüreğini sermese

Tayyib Atmaca

Önce alış sonra yanma sırada
Nefsi öldür cismi kaldır arada
Yar dokunsa sağılacak yara da
Dünya gözü ile bir kez görmese

Âşık Cemâl Divanî

Sevmeyen güzelde maşuk mu olur
Cahilden cihana ışık mı olur
Cemâl Divanî'den âşık mı olur
Yar yolunda aşk atını sürmese

Tutulur

◆ Ali Rıza Güneş

Siyah demir mıknatısa tutulur
Ay güneşe, güneş aya tutulur
Tekler çifte, çiftler Bir'e tutulur
Sen de bizim gönlümüzden tut Rabbim!

Allah için çok oruçlar tutulur
Oruçluyken ne arzular tutulur
İftar gelir tüm nefesler tutulur
Sen de bizim nefsimizden tut Rabbim!

Haktan gelen halka doğru tutulur
Zekat malı fakirlere tutulur
Kırık kalmış nice elden tutulur
Sen de bizim elimizden tut Rabbim!

Nasip olur Haccın yolu tutulur
Gözler yaşa, şeytan taşa tutulur
“Lebbeyk” sedaları arşa tutulur
Sen de bizim sesimizden tut Rabbim!

Ecel gelir bir gün diller tutulur
Hekim gelse bile eller tutulur
Şehadətə “ahde vefa” tutulur
Sen de bizim ahdimizden tut Rabbim!

Senin Yanında

◆ Ali Daşgın

Gözlərinlə məni eyləmə xarab,
Mən zatən içirəm hər gecə şarab,
Pənbə dodaqlarda bal kimi qab-qab,
Başqa bir insanam sənin yanında.

Səndə yuva edir gönül quşlarım,
Həm can yoldaşımın, həm gözəl yarım,
Qüzeydə yağışam, güneydə qarım,
Az qalırım yanam sənin yanında.

Həmişə sərxoşam səni tapanda,
Həm dolu, həm boşam səni tapanda,
Qanadlı bir quşam səni tapanda,
Nə paşa, nə xanam səni yanında.

Gecəmə savurdun işıq xərməni,
Ayrıldı ömrümün küləşi, dəni,
Qaranlıq qoynuna verənəm səni,
Ulduzlu bir danam sənin yanında.

Atsınlar arxamca daş ətək-ətək,
Əllərin qalxandır, saçların ipək,
Nə yoxsul arıyam, nə çürük pətək,
Bal dolu bir şanam sənin yanında.

Hərdən ciyər kimi yanıb bişirəm,
Gönlümün dərdini sökübdeşirəm,
Hərdən şeir deyib, şairləşirəm,
Hərdən də ozanam sənin yanında.
Başqa bir insanam sənin yanında...

Pinəçiyəm Mən

◆ Besti Berdeli

Hərə bir şey üçün yaranıb demə,
Şeirin öz payıyam, qismətiyəm mən.
Şeir çəlləngiyəm, nəğmə tacıyam,
Xan qızı Natavan, Məhsətiyəm mən.

Könüllər nəğmə tək haraylar məni,
Coşdurar özü tək bu çaylar məni.
Yaşadar hər illər, hər aylar məni
Nigarın, Həcərin surətiyəm, mən.

Başıma Tanrıdan söz səpələndi
Bir saray tikirəm şeirdi bəndi.
Saz təzə, söz təzə el təzələndi
Bu sazın, bu sözün taqətiyəm mən.

Yananın altına köz eləmirəm
Yalanı bəzəyib söz eyləmirəm.
Şeirsiz heç nəyə göz eyləmirəm,
Sözə söz calayan pinəçiyəm, mən.

Bacarsan dünyadan pozarsan məni.
Naşıya, nadana yozarsan məni.
Qolumu bağlıyıb aparsan məni,
Bəstiyəm bir soruş, gör nəçiyəm mən.

Âşık Gazeli

◆ Ertan Özdemir

Gül dalında güzeldir vaktinde kokar ise
Bülbüller âh edip dallara konar ise

Aştan kaçış olamaz bu çıkmasın akıldan
Gülşendeki bir diken kalplere batar ise

Aşk gönülde başlayıp âlemi hep sarıyor
Yanıp gönül ocağı yürekte çıkar ise

Âşık bazen dağların tepesinden aşacak
Ferhat olup dağları iğneyle kazar ise

Bazen kızgın çöllerin ortasında kalacak
Sevdiğine kavuşur çölleri aşar ise

Mâşuklar ki âlemde biraz hicap duymalı
Âşıkları yüzüne şöyle bir bakar ise

Mâşuğunun hicabı aşığın bayramdır
Yoksa ona ölümdür kaşların çatar ise

Her virâne elbette bir gün yıkılacaktır
Âşık ebed yıkılmaz sevdiği tutar ise

Âlem sele boğulur sevdiğinin aşkından
Âşığının gözünden yaş olup akar ise

Âşıklar yaşayacak şairler hep yazdıkça
Kurumadan mürekkep kalemler yazar ise

Binlerce şair geçti on binlerce şiir var
Bir harf bile kâfidir içinde aşk var ise

Böyle dile getirdi âşıkları Vuslâtî
Unutulmaz âlemde aşk ile yazar ise.

Bu Adam Kim

◆Âşık Medenî Karataş

Gözün bir noktaya dikmişti gördüm
Boylu poslu selvi dallı bir adam
Selam ile halin ahvalin sordum
Kısık sesli kısık dilli bir adam

Belki düşlerini bir hazan vurmuş
Düşünür belkide bir hayal kurmuş
Bir başına bankta parkta oturmuş
Gizemi üstünde halli bir adam

Ya düzeni bozuk veyahut işi
Eymişti önüne dağ gibi başı
Çağlıyordu sanki içinde yaşı
Gözü kuru yaşı elli bir adam

Kaldırdı kaşını yüzüme baktı
Bakışını gördüm içimi yaktı
Sanki dokunsaydım ağlayacaktı
Hüzn-ü makam ince telli bir adam

Medenî'yim ağrır sol yanımdı dedi
Donuyor damarda şu kanım dedi
Birşey söyle dedim vatanım dedi
İki kelim etti belli bir adam. ..

Besmelesiz Rüya

◆Hasan Nalçacı

Gönlünü yaslamak isterdi annem
Bir dağ gibi gönendiği oğluna
Duaları makbul yüzünde hüznün
Şiir var dediler; düş/tüm dünyaya

Dünyaya diyorum nerde ellerin
Neden uğramıyor gülüşün bana
Ve güneşin kalbi yanık yanıktır
Dert oluyor kabul olmayan dua

Kısmetimi çalan kör piyangocu
Kalbim sana dönük yüzüm dağlara
Geçti eriklerin çiçek mevsimi
Bir düş gördüm besmelesiz rüyada

Gülü teraziler ölçebilemez
Bülbülü gül ile ölçerler amma
Eşrefi mahlûkat değil miyiz hey
İnsanın ölçüsü yine insanla

Yara kabuk bağlar acılar diner
Ayın aydınında iki doz bafra
Gülmeyen günlere yaşamak denir
İnecektim koşarak dursaydı dünya.

Türkü Yazıları/İki “Çanakkale İçinde Vurdular Beni”

◆ Ali İhsan Kekeç

*Çanakkale içinde vurdular beni
Ölmeden mezara koydular beni
Oof.. gençliğim eyvah*

*Çanakkale içinde aynalı çarşı
Ana ben gidiyom düşmana karşı
Oof... gençliğim eyvah*

*Çanakkale içinde bir uzun selvi
Kimimiz nişanlı kimimiz evli
Oof... gençliğim eyvah*

*Çanakkale içinde bir dolu testi
Analar babalar mektubu kesti
Oof... gençliğim eyvah*

*Çanakkale üstünü duman бүrүdү
Onüçüncü fırka harbe yürüdü
Oof... gençliğim eyvah*

Dünyada ölmeden önce kendi cenaze namazını kılan askerin türküsüdür bu. Düğüne gider gibi askere giden, bir güveyi gibi elleri kınalanarak sonucu mutlak bir ölüm (şehitlik) olan harbe gönderilen Türk askerinin türküsüdür bu.

Vatan sevgisini iman belleyen onun yolunda ölümü cana minnet bilen bir milletin hafızasında hiç silinmeyecek şekilde yerini alan destanın adıdır bu. Bu gün askerlik anılarını yaşamak isteyen her Türk evladı bu türküyü mırıldanır.

Biz bu türkülerle büyüdük. Bizim insanımız hem hüznlenmek hem de neşelenmek için söyler türküleri. Hüzünden zevk alınır mı? Alınırmış... Çocukluğumda düğünlerde toplanan köy halkı oturduğu odalara sığmazdı bizler kapıdan, pencereden bakardık ne oluyor, kim ne söyleyecek diye.

Sıra türküleri söylenirdi türkü söylemeyenlerle dalga geçilir bir anlamda hicvetmek için de o kişiler “Partala çalmak” diye tabir edilen taşlayıcı aşağılayıcı sözlerle hicvedilirdi.

Büyükler, köyün aksakallıları kim uzun ve yanık hava türünden bir türkü söylese onu över bu acılı türküleri söylenmesini tercih ederlerdi ve bundan daha çok hoşlanırlardı. Toylarda toplantılarda türküler söylenir çuşa gelip hüznlenir, neşelenilirdi.

Dünyanın kaynaştığı, Anadolu ‘nun yangın yerine döndüğü zamanlardır. Ninni yerine savaş türküleriyle büyüyenler bu devrin çocuklarıdır on sekiz yaşını doldurmadan cepheye giderler liselerin son sınıflarından eğitimi bırakıp Çanakkale savaşına katılan çocukların devri idi. O öğretim yılının sonunda diploma defterlerinin boş olup mezun vermeyen okulların ter-ü taze öğrencileridir.

Rahmetli büyük türkü ustası Muzaffer Sarısözen’in Kastamonu’lu İhsan Ozanoğlu’ndan derlediği bu Kastamonu türküsü zamanla Çanakkale türküsü oluvermiş, bütün bir milletin diline tesbih, gönlüne bir acı, bir hüznün yumağı olarak yerleşmiştir.

Çanakkale: Osmanlı’nın farklı coğrafyalarından gelerek Türkün dolayısıyla da İslam’ın beka savaşı verdiği ölüm kalım günü olan bu mücadele için gelen İslam askeri o zaman küçücük bir şehir olan Çanakkale’nin içinde bulunan bir dükkanın kapısında asılı aynayı gördü mü bilmem ama; o savaşta şehit versin vermesin her Türk ailesi bu Çanakkale türküsünü mutlaka dinleyip şehitleri yadetmiştir.

Türkü bizim hafızamızdır, gönlümüzdür, tarihimiz coğrafyamızdır, türkü bizim dilimizdir milletimizin adına ne de güzel yakışmıştır “Türk”, “Türkü” kelimeleri birbirlerine... Türke aittir, topyekün bir milletin adına mahsustur.

Türk kelimesinin önüne bir “ü” ekleyerek çıkmıştır ortaya. Türk’ün adına yakılarak yapılandırılmış türkü olmuştur. Yeri gelmiş ağıdımız olmuş, yeri gelmiş eğlencemiz. Gurbete giderken de, askere giderken de, önünde mukadder bir ölüm olan harbe giderken de türküler söylenmiş, kaçtıkları için hazmedilemeyip öldürülen iki sevgilinin hatırasına, yeri gelmiş kayınbabasının sözünün ağırlığını kaldıramayan gelinin kendini sulara atıp kaybolması- na yakılmış türkülerimiz de var bizim;

*Ayşemin yeşil sandığı
Günde elimin değdiği
Hiç aklımdan çıkmıyor
Kapılıp sele gittiği*

*Kara çadır eğmeyinen
Göğsü sedef düğmeyinen
İnsan kendin sele m'atar
Kayınbaba döğmeyinen*

*Aman Ayşem mor menevşem
Dağlar başı duman Ayşem
İndim Ürgüp çöllerine
Geleceğim güman Ayşem...*

Buna benzer bir örnek türkü daha katalım gelin dağırcıımıza;

*Çaya da düştü tutamadım kolunu
Uzak giitti bilemedim yolunu
Kadir Mevlam layık görmüş ölümü
Akmayası çaylar nerelere çaldın Ümmü'mü...*

*Düğuncüsü kaya dibi dolaşır
Davulcusu koyun gibi meleşir
Kara haber köye çabuk ulaşır
Kuruyası çaylar nerelere kattın Ümmü'mü...*

*Kadı da geldi mahkemeler kuruldu
Gelin Ümmü'mün zabıtları görüldü
İfadesi müstantikten soruldu
Akmayası çaylar nerelere attın Ümmü'mü...*

Diye yine sele kapılıp giden bir başka gelinin yani gelin Ümmü'nün türküsü yakılmıştır ardından. yakılmış diyorum çünkü: insanı yakıp kavuran türküler yakılarak göğünerek gönlümüzü dağılayacak hale gelmiştir. Türküler bestelenmez, onlar Türk insanının gönlünden doğar dilden dile dolaşır sonunda mecrası bulur ve türkü olur. Türkünün sahibi bir kişi değildir o toplumun malı olmuştur anonimdir artık.

Türkü yakını belli olan gönül insanları da yakıtları türkü formundaki besteler zamanla insanımızın gönlünde mayalanarak türküye dönüşür milletin malı olur ve şöyle denilir;

“Hisarlı Ahmet'ten alınan bir Kütahya Türküsü”, “Muzaffer Sarısözen'in derlediği bir Kahraman maraş Türküsü” zaman gelir milletin malı olur.

Bugün Anadolu'nun mahzun ozanı Aşık Mahzunî Şerif'e, Bozkırın Tezenesi Neşet Ertaşa'a ait bir türküyü dinlerseniz anonim bir türküden ayırt edemezsiniz.

Neşet Ertaşa'a sorarlar türküyü, oda; “Yanmadan türkü yakılmaz” der. Son noktayı koyar türküden yana. Göğünen gönlünün acısını bir türkü ile külemeye çalışır bizim insanımız, yanmadan yakamaz ancak yanan gönlünün ateşini göz yaşıyla söndürmeye çalışır.

Türkülerimiz bir ağıdın hikayesidir, bir acının haykırışıdır, Anadolu'nun yanık bağrından yıldızlara uzanan bir avazdır.

Ey Anadolu'm... sen ne yüce bir beldesin ne karalı bir başın varmış. Bu kadar acıyı hangi coğrafya kaldırır ki? Sen bu acıların hepsini sinende bastır- mış bir kutlu topraksın. Acılarla meşbu hale gelen senin toprağını sıkarsak şüheda fışkıracaktır elbette. Her mezar taşının altından bir acıklı hikayenin sahibi kemikler çıkacaktır. Çanakkale'den sonra İstiklal Harbi'nde de nice koçyiğitler uğurlanmışlar cepheye, nice Yanık Ömer'ler dönmüştür köyüne.

Gelin Ümmü'nün, Ayşe'nin hikâyesi gibi nice hikâyeler yazılmış, acılar gömülmüştür bu topraklara.

*Asker ettiler beni kıdemli çavuş
Uçun kuşlar uçun İzmir'e doğru*

Savaş göre göre, çarpışa çarpışa kıdemli çavuş olan nice yiğitler gönlündeki kuşları kendileri gibi İzmir'e doğru uzanıp düşmanın İzmir körfezine döküldükten sonra zafer haberini Anadolu'nun ücra köşelerine uçup götürsün diye bu türküyü dillerine dolamışlardır belki de.

Kim bilir...

Rübailər

◆ Vaqif Osmanov

İnsana gərəkdir pələng cəldliyi,
Çiçək incəliyi, qaya sərtliyi.
Şüurlu insanda tapılmaz, vallah,
Qayalara sadıq mamır mərdliyi.

Qəbristanda gör nə qədər adam yatır,
Babam, nənəm, anam, bacım, atam yatır.
Ziyarəti doğmaların ruhu duyur,
Elə bilmə ordakılar müdam yatır.

Sən ki, saray görməmişdin, zalım oğlu,
Şah bağına girməmişdin, zalım oğlu.
Bəy tərifi görmüşdün sən toy - mağarda,
Şaha tərif hörməmişdin, zalım oğlu.

Rübain bal dadır, ey Ömər Xəyyam,
Fikrin tərbiyədir, bilikdir tamam.
Meyxana bar olub, xidmət başqadı,
İndi dəyişibdi zəmanə, əyyam.

Sağlam bir mühitdə doğular şeir,
Havasız sarayda boğular şeir.
Şairlər millətin çörəkçisidir,
Xalqın dərd - sərindən yoğrular şeir.

Müəllim ərəbcə “öyrədən” demək,
Öyrətmək, öyrənmək - müqəddəs əmək.
Şagirddən təmənna uman müəllim,
Bədbəxt dilənçidir, dilənir yemək.

Bulaqların qaynar gözü iylənməz,
Duyan ürəklərdə vicdan piylənməz.
Vətəndə düşmən atı gəzən kəs,
Qayğısız gözəllə barda əylənməz.

Ağıllı seçici, uyma bütlərə,
Küt alət olmayaq harın kütlərə.
Qanunlar yazanlar xalqını sevsə,
Bölünmərik varlı - yoxsul cütlərə.

Yüregimi Nara Yaktım

◆ Ahmet Erener

Gözün gözlerime değdi bir kere
Tutuştı yüregim kül olsun varsın
İstemem iy'olsun açtığın yara
Ellerin değince gül olsun varsın

Saçının telini alıp sakladım
Gece gündüz sen bilerek kokladım
Gündüz hayal gece düşte bekledim
Yerinde esenler yel olsun varsın

Mavi bulutlara baktım ağladım
Yüregimi nara yaktım dağladım
Bir damla koyup ta mektup yolladım
Bilsen gözyaşlarım sel olsun varsın

Temiz sana olan her bir niyetim
Söyle var mı ödenecek diyetim
Her gün artıyorken sana hasretim
Dünyadan uzaya yol olsun varsın

Gerek var mı ölmek için talime
Ölürsün verdiysen gönül zalime
Değmeyin dostlarım bugün telime
Baktığım gördüğüm çöl olsun varsın

İçimde kalmadı yurt ile yerin
Kalmadı anlamı artık sözlerin
Benim için bakmaz ise gözlerin
Ayrılık şarabı bal olsun varsın

Sarıkamış Şehitleri

◆ Ömer Ekinci Micingirt

İraktan gelinlik giyinmiş körpe kız gibi
Karlara serildi Sarıkamış'ta
Mevsimler ağlaştı gece buz gibi
Şafaklar gerildi Sarıkamış'ta

Mehmet'im çarüksüz Yemen'den geldi
Şahâdet güreledi sonsuzu deldi
Gök mavi yer beyaz kefeni aldı
Ak yaşlar nar oldu Sarıkamış'ta

Yıldızlar ağlaştı bulutlar indi
Yokluklar yok oldu varlık silindi
Namlular yırtıldı taşlar delindi
Bir tarih yarıldı Sarıkamış'ta

İstirap çilekeş dereleri kar
Dikenli tabyadan esiyor rüzgâr
Susun! Şehidimin söyleşisi var
Bâsiret kör oldu Sarıkamış'ta

Küfrün azgın devri mağmaydı vatan
Ölüm çığlıkları amansız meydan
Ferhat'ın çığlığı seni anlatan
İrâde buruldu Sarıkamış'ta

Vuslat harekât der müjdeyi bekler
Ağlaştı mevcudat ve de melekler
Hoşaftı menusu yağsız yemekler
Öğünler bir oldu Sarıkamış'ta

Yaram çok ağırdır çıban çok derin
Apansız çıyanı dipsiz çemberin
Cilvesidir lâkin buda kaderin
Silahsız vuruldu Sarıkamış'ta

Beyaz uykudaydı koca bir ordu
Dağ taş susuyorken komutan sordu
Mekân konuşuyor beden mosmordu
Pâk beden mor oldu Sarıkamış'ta

Çıglık yığınağı doksan bin fidan
Şavkı göğe vurdu süzölmüş yatan
Balkanlar Kafkasya Şırnak Ardahan
Şehitler soruldu Sarıkamış'ta

Şehit bu tarifi gelmez dilime
Ziyâsı izâhsız altın kelime
Vefâdâr ses verir cümle âleme
Âşıklar var oldu Sarıkamış'ta

Kutsal pervanesi o gün niyetin
Mehmet'te doğuşu samimiyetin
Övölmüş milleti sen ki ümmetin
Zor nizâm kuruldu Sarıkamış'ta

Şüheda vâdisi ne büyük mâna
Sırt sırtta diz dize yatar yan yana
Âsımdan emânet bu toprak sana
Pir Mehmet pir oldu Sarıkamış'ta

Sarıkamış dinle tarih seslenir
Mâziyle beklenen renkler hislenir
Kan-ter yudumlayan ruhlar süslenir
Emr-i Hak verildi Sarıkamış'ta

Ne çok şey anlatır bir mezar taşı
İmânla beslenir Hakk'ın savaşı
Şâirin efkârı birkaç gözyaşı
İslanıp kar oldu Sarıkamış'ta

Şehitler ölmez hây! Şehit her yerde
Ve onlar gittiler yüce seferde
Bak Ömer rikkatle bak perde perde
Cennete girildi Sarıkamış'ta

Ula Bozqurd

◆ Rövşən Xasayovlu

Dedin, Haray, haray - Türkəm,
Nə Farsam, nədə ki, Əcəm.
Yad əllərə keçib ölkəm.
Ula bozqurd qəlsin səsin,
Parçalansın dar qəfəsin.

Aləmə salmısan haray,
Sinirlərin dartılmış yay.
Türkəm dedin, sustu saray,
Ula bozqurd qəlsin səsin,
Tehran qorxudan titrəsin.

Türkəm, hanı şirin dilim?
Farsca məktəb, farsca elm,
Türk dilimdir Türk kimliyim.
Ula bozqurd qəlsin səsin,
Ana dilim, öz nəfəsim

Dilim Türkdür, Farsa dönməz,
Qibləm Məkkə, tərsə dönməz,
Vətən sevgim heç vaxt sönməz,
Ula bozqurd qəlsin səsin,
Fars bu səsdən alsın dərşin.

Ərənləri salın yâda,
Canım yurda olsun fəda,
Zəncanda, Xoyda, Culfada -
Ula bozqurd qəlsin səsin,
Ayağa qalxsın Təbrizim.

Çilə çəkir Türk ulusum,
Nə vaxtacan zülmə susum?
Torpağımda qanmı kusum?
Ula bozqurd qəlsin səsin,
Rəvamı Türk haray çəksin.

Yetər, artıq Fars zülümü,
Hər kəs duysun bu hökümü
Ya hürr yaşa, ya seç ölmü,
Ula bozqurd qəlsin səsin,
Qırın hürriyət tələsin

Tel qəfəsi qırsın Araz,
Aramızdan çəkilsin Fars,
Türk, bütövlük dastanı yaz,
Ula bozqurd gəlsin səsin,
Silin o taylı kəlməsin.

Bu torpaqlar Tanrı payı,
Bayrağım ulduzlu, ayılı,
Türk itirməz haqqı-sayı,
Ula bozqurd qəlsin səsin,
Fars tanısın yurd yiyəsin!

Türkə arxa-dayaq Turan,
Sən oğulsan, o da anan,
Nə istəyir səndən İran?
Ula bozqurd qəlsin səsin,
Düşmənlərin lərzə gəlsin!

Ula bozqurd, durma ula,
Türk səninlə çıxıb yola,
Bozqurda dağlardır qala,
Ula dünya duysun səsi,
Qurd Türkə Tanrı töhvəsi!

Üç Aylar

◆ Ahmet Arslan

Her günü, her anı, rahmetle dolu,
Gönül ağlarını ör üç aylarda!
Hürmet gösterenin doğrudur yolu,
Kul için en güzel kâr üç aylarda.

Kur‘ân-ı Kerim’i hecele, oku,
Ayetleri bir bir kalplere doku.
Gönüllerden gelsin, misk gibi koku;
Dertliyi ara bul, gör üç aylarda!

Üç aylar; kandiller ile sarılır,
İnsanın hamuru, nurla karılır,
Af dilekleriyle Hakk’a varılır,
Akıl almaz hikmet, var üç aylarda.

Bu aylarda tövbe kalplere kalay,
Kanma mala, mülke; ölüm zor olay,
Helal kazan! Helal rızık haktan pay;
Yoksulun halini, sor üç aylarda!

Bin aydan hayırlı “Kadir Gecesi”,
Yılların, ayların ulu ecesi,
Bu gece af diler Hak’tan nicesi;
Yaralı kalpleri sar üç aylarda!

Arslan Ahmet; uzat şefkat elini,
Kem söz söylemekten, sakla dilini,
Akıt bu aylarda rahmet selini;
Cömert ellerinle ver üç aylarda!

Var mı Vakti Ecelin

◆ Ali Rıza Malkoç

Ayak bastık dünyaya, bu bir sevk-i İlâhî
Zaman meçhul bir kavram, ölçeni var mı sahi?
Durak durak ilerler, menzile varsan dahi
Mola yerinde yorgun, kırılmadan, kırmadan
Göçmeli bu âlemden, yetmişine varmadan

Fikirler taarruzda, zannedersin sanığım
“Sen yeme ben yiyeyim”, kavgasına tanığım
Güneşten bilinmesin, ben içerden yanığım
Kabirde aç kurtların, midesi ağrımadan(!)
Göçmeli bu âlemden, yetmişine varmadan

Ne kadar ayrılmıştır, gezegende yerimiz?
Faniliğe işaret, kayan yıldızlar remiz
Yapmalıyım hesabı, devrilmeden küremiz
Nakarata düşüp de, filim geri sarmadan
Göçmeli bu âlemden, yetmişine varmadan

Oy avcıları bile, genç insan özler iken
Ötelere varanlar, yolumu gözler iken
Acı üstüne acı, yüreğim sızlar iken
Dost -düşman günahımı, karesiyle karmadan
Göçmeli bu âlemden, yetmişine varmadan

Ele unu genç iken, kutlu olsun eleğin
Zamanı iyi kullan, makbul olur dileğin
Yakışıklı bellesin, can alıcı meleğin
Kalp pile muhtaç olup, baş ayağı yormadan
Göçmeli bu âlemden, yetmişine varmadan

Buradan selam olsun, Gülün Efendisi’ne
Altmış üçünde göçen, Nebi’ler Nebi’sine
Şırıldayan ırmaklar sayılsın gözyaşına
İstemem matem-hüzün, hiç kimseyi yermeden
Göçmeli bu âlemden, yetmişine varmadan

Konaklama yeridir, kulluğun imtihanı
Dünya süsler ömrünü, mülk sahibini tanı
Tacı, tahtı, ilacı, Süleyman, Lokman hani?
Kâinat sallanıyor, şafağı kararmadan
Göçmeli bu âlemden, yetmişine varmadan

Bizimkisi bir sitem, birazcık da temenni
Bahşedilen yıl kadar, hayır doldur küfeni
Çağrı ve hüküm sana, kim giyer ki kefeni?
Doğanlara yol açıp, “niye geldin?” sormadan
Göçmeli bu âlemden, yetmişine varmadan

Gerisini şafak say, kırk beşini devirdik
Taş atana gül sunup, taş bağırmızda bildik
Ve dikenli yolları, gülüstana çevirdik
Elli-yüz fark etmez de, topraklar sararmadan
Göçmeli bu âlemden, yetmişine varmadan

Susuz Ceylan

◆ Yetik Ozan

Gül yüzünde gülücükler görende
Bir sevdalı bülbül uçar bağrımdan
Yüreğim çırpınır selam verende;
Sanki bir ceylan su içer bağrımdan.

Harami, gözünü cana döndürmüş,
Düz giden yolları yana döndürmüş,
Beni bir uğursuz hana döndürmüş;
Ben dert konar, bin dert göçer bağrımdan.

Koklayıp geçmiş de bir sarı ölüm
Toz pembe çağında kurumuş gülüm
Gayrı bir gölgesiz, sınırsız çölüm;
En mecnun emeller geçer bağrımdan.

*[Yetik Ozan, Bütün Şiirleri: Atmaca Uçurumu-Ülkü Bağı-Yücelmek,
(Haz. Metin Özarlan) 3. Basım, Ötüken Neşriyat, İstanbul 2018, s. 41].*